

Eszter Szabolcs

Aki Voltam

Kisregény

Előszó

Az elkövetkező oldalakon egy olyan korszakot szeretnék az olvasó elé tárni, mely az emberiség történelmének talán legsötétebb éveit foglalja magába.

Még az ókorban sem bántak úgy a rabszolgákkal, mint a hitleri Németország a különféle etnikumokkal, de elsősorban a zsidókkal. Mert míg az ókorban a szolgák értékek voltak, kiket dolgoztattak, és akikkel kereskedtek, addig a náci párt, programjába vette a teljes európai zsidóság kiirtását. Értékeiket, amikért valószínűleg egy életen át dolgoztak, egyszerűen kisajátították. Megsemmisítő táborokat létesítettek e célokra, ahol a foglyokat, akik nem azonnal kerültek a gázkamrákba, lassú halálra ítélték.

Egyszerűen el nem mondható az a fajta válogatott kegyetlenkedés, ami ezekben a táborokban folyt. A gázkamra, éheztetés, szomjúság és sorozatos verések, kivégzések, mellett az elkeseredett foglyok öngyilkossága sem volt ritka.

Ezt a szörnyű korszakot szeretném most egy család életén keresztül bemutatni, ami persze csak egy példa a milliók által elszenvedett sorsokból. A történet és a személyek kitaláltak, kivéve három német tiszt, némelyik nevét azonban megváltoztattam.

Igyekszem a valóságnak megfelelően, hitelesen bemutatni ezen táborok szerkezetét és működését. A verésekért köszönet barátnőmnek, a borítóképért pedig Erős Tamásnak.

1. fejezet

A boldogság évei

1982 májusának egyik napsütötte reggelén, egy szürke furgon parkolt le Berlin külvárosának, egy virágzó kerttel körülvett kis családi háza előtt. Kinyílt az ajtó és egy idősödő, jól fésült és öltözött férfi szállt ki belőle. Kissé merev arca és szigorú tekintete nem igazán hasonlított egy korosodó emberéhez, inkább úgy tűnt, mintha egy sokat látott katonatiszt vonásait viselné. Mert valaha az is volt. A Harmadik Birodalom vaskereszttel kitüntetett kiváló katonájaként szolgált, a hitleri Németországban. Antiszemita nézeteit nem koptatta az azóta eltelt közel négy évtized, bár gondolatait és emlékeit soha senkivel sem osztotta meg a háború sötét napjairól, még húsz éves fiával, sem akit most átkarolva kísért a fehér kis házuk szépen faragott ajtajához. A fiú kissé esetlenül belépett, amikor édesanyja Frau Müller, könnyei közepette magához szorította fia legyengült testét.

A fiú ugyanis az elmúlt egy évet kórházban töltötte, mivel egy ritka és gyógyíthatatlannak vélt betegséget állapítottak meg nála. Mikor az orvosok, a sorozatos sikertelen kezelést követően már lemondtak róla, egy nagy tekintélyű kollegájuk érkezett vidéki kisvárosból, hogy egy általa kifejlesztett kezelési módszerrel reményt adjon a fiú elkeseredett családjának. A kezelés közel

három hónapig tartott, ami a beteg teljes felépüléséhez vezetett.

A rejtélyes jótévőről, a szülők, a nevén kívül gyakorlatilag semmit sem tudtak, csak azt, hogy hálával tartoznak neki.

Frau Müller most a férjéhez lépett és a következőket mondta:

– El kell hozzá mennünk Hans – miközben könnyei közepette magához szorította férje erős testét.

– Tudom, Johanna tudom – válaszolta Hans

Másnap, miután kiderítették titokzatos idegen címét, egy kisebb ajándécsomaggal kezükben elindultak, a kétoldalt pázsittal szegélyezett kis járdán, autójuk felé. A csomagot, melyet magukkal hoztak, az orvosnak szánták. Tartalma nem volt különösebben rendkívüli, pár üveg bor, édességek, egy könyv valamint egy levél, melyet fiuk köszönetképp írt jótévőjének.

Az autó kigördült az útra, majd elhajtottak a közeli játszótér mellett, ahol gyerekek önfeledten játszottak, majd egy térhez közeledve látták a munkába induló gondolataikba mélyedt embereket. Olyan nap volt ez számukra, mint a többi, de nem Hans Müllernek és feleségének. Nekik ez más volt. Gyermeük megmenekülésének napja, és most úton voltak az ember felé, akinek mindezt köszönhetik.

Fél óra utazást követően, a belváros egy régi házához értek. Hans ismerte a környéket. A Harmadik Birodalom idején, egyik felettesének utaltak ki itt egy lakást, mely azelőtt egy zsidó családé volt. Most némi büszkeség fogta el, hogy részese lehetett a birodalom felemelkedésének és bukásának. Tipikus berlini utca volt ez a maga bájjával és kopottas ódon épületeivel. Az ajtócsengőhöz lépve, Hans a zsebébe nyúlva egy gyűrött papírost vett elő, majd kissé hunyorítva olvasta a rajta szereplő

nevet: Dr. Pawel Belinszky, melyet előző nap a kórház adott meg neki. Hosszú ápolat ujjával a névhez tartozó gomb felé nyúlt. Rövid berregés után egy érces hang szólt a kaputelefonba:

– Ki az?

– Müller család – válaszolt Hans

– Nyitom – jött a válasz

A régi lépcsőház jellegzetes illata felejthetetlen emlékeket idézett fel Hansban. 40 éve ugyan ezeken a lépcsőkön futott géppisztollyal a kezében társaival, az első kilakoltatások idején. Megszállott antiszemitaaként élvezte a rábízott feladatot. A csizmáik dobogásainak visszhangja szinte még most is ott csengett fülében.

A harmadik emeletre érve, az idős úr várta már őket. Arca kellemes ember benyomását keltette azonban fájdalom is látszott rajta mely, egy élet szenvedését tükrözte. Nem volt olyan magas, mint Müller, haja sötétbarna, egyik kezén pedig égésnyom éktelenkedett.

A férfi most kezét nyújtott a német felé. Rövid bemutatkozást követően bevezette újdonsült ismerőseit a lakásába. Nem volt különösebben gazdag a berendezés, inkább egy középosztálybeli ember otthonához volt hasonló. Bár ez betudható annak is, hogy nem régen érkezett a városba. Az orvos egy kopottas díványhoz kísérte vendégeit, akik mielőtt még helyet foglaltak volna átadták ajándékukat a vendéglátójuknak. Aki a kis kosárkát óvatosan az asztalra helyezte, majd így szólt.

– Mit tehetek Önökért? – miközben a német arcát fürkészte, mintha valahol látta volna már ezt az arcot.

– Doktor úr! A nevem Hans, ő itt a feleségem Johanna. Azért jöttünk, mert szerettük volna személyesen kifejezni köszönetünket, azért amit a fiunkkal tett.

Mondta Hans nyugodt hangon: